

Rândunelul

George Topârceanu

Un vânt și-o ploaie necăjită
S-au repezit ca din senin
Și răpăie prelung pe frunze
Și-mi culcă florile de crin.

Grădina toată-i răscolită...
Ce tristă e grădina mea!
Pe-o creangă tremură de frică
Un pui plăpând de rândunică.

E singur, în bătaia ploaiei,
Și-n ciripitu-i rugător
Îmi spune să-i deschid fereastra:
Și eu deschid, el intră-n zbor.

Și iată-mi-l rotind prin casă
Și parcă nu mai e pustiu
În casa mea înveselită
De ciripitul lui zglobiu.

Dar iată... soarele s-arată...
Pe frunze picurii sclipesc
Și rândunelele, pe-afară,
În zboruri vesele vorbesc.

La glasul lor, grăbit, mă lasă,
Plăpândul pui de rândunea...
Mai vino, ploaie, înc-o dată
Să-l văd din nou în casa mea.